

Јелена Радојковић

Опворено писмо амбасадору Велике Британије

Њеђовој Екселенцији Денису Кифу поводом британског предлога Резолуције о Сребреници упућеном Савету Безбедности УН

Поштовани

Овим путем желим да изразим своје дубоко разочарање и огорченост поводом предлога британске владе који се односи на *Резолуцију о Сребреници*.

Више од 40 година свог рада и живота посветила сам неговању и промоцији британске културе и језика. Рођена сам у Бечу (Vienna, 1944). Студирала сам англистику/германистику у Хамбургу, Њујорку, Карачију и Београду. Већ 25 година водим лингвистички центар (Oxford Centar, Београд/Ниш). Кроз нашу школу енглеског језика прошло је више хиљада студената, а књижара Oxford Centar, која ради у оквиру исте организације, је за ових 25 година у сарадњи са британским издвачким кућама Oxford, Longman итд. продала на хиљаде уџбеника за енглески језик. Заједно са британским стручњацима организовала сам мноштво стручних семинара по целој Србији који су имали за циљ промоцију енглеског језика и културе али и стварање тржишта за британске издаваче.

Пре свега, своје дубоко неслагање изражавам у погледу термина *геноцид* који се користи у резолуцији. Сама дефиниција геноцида, како лингвистички тако и фактички, не може бити примењена на случај Сребреница:

1. Жртве страдале у грађанском рату у Сребреници нису биле жене и деца већ наоружани војно способни мушкарци. То у основи *дисквалификује* термин геноцид.

2. Број жртава никада није утврђен, а пошто српска страна није имала увид у истраживања, не можемо прихватити ту квалификацију нити број жртава. Број жртава утврђен 2005. био је 1180. На волшебан начин тај број је 2014. године достигао 6400 жртава, а ове године појавом „неких нових жртава“ дошло се до броја од 8000. Питамо се колико ће жртава бити нпр. 2020. године?!

3. Цео немио догађај одвијао се у заштићеној зони УН која је подразумевала демилитаризацију.

4. Познато је да су по уласку српских снага у Сребреницу евакуисани жене и деца на муслиманску територију. Апсолутно није јасно како су се у тој „демилитаризованој“ зони изненада затекли наоружани муслимански војници Насера Орића!?

5. ДНК анализа доказано није поуздана, а врло вероватно је и фалсификована, јер су босански Муслимани потпуно истог етничког и генетског порекла као Срби, што је историјски потврђено.

6. Велики број светских и српских аналитичара тврди да је цео догађај у Сребреници био намерно инсцениран како би се створио повод за бомбардовање Срба од НАТО Алијансе, без одобрења Савета Безбедности УН. Као што је познато, овај преседан је отворио врата свим будућим ратовима, разарањима и милионским жртвама на Блиском истоку, у Африци и Азији у 21. веку.

7. Парадоксално је да се ПРАВИ ГЕНОЦИД над 3500 српских цивила у тој истој Сребреници не само не подводи под геноцид, него се не спомиње ни као ратни злочин. Да не говоримо о осталим страдањима српских цивила широм бивше Југославије који су били мучки убијани од стране Алкаиде, Муџахедина, хрватско-америчке војске и „савезничког бомбардовања“.

8. Наводи који говоре о Сребреници као највећем геноциду после Другог светског рата су једна крајње изманипулисана и лажна конструкција и зато, све док се не организује кредибилна међународна истраживачка комисија, која би укључивала и српску страну, не можемо прихватити никакве квалификације јер оне очигледно у овом

тренутку само служе даљем бруталном понижавању српског народа. Најгоре је што овим чином Западна Алијанса покушава да оправда распад Југославије и бомбардовање Србије, а у крајњој инстанци и даље раздваја и спречава помирење народа у бившој Југославији. Питање је, коме то иде у корист и на част?

У својој историји српски народ никада није починио геноцид. Вековима је живео са муслиманима и другим верским заједницама и развио највећу толеранцију према свим народима света.

Што се тиче геноцида, историјски највећи ратни геноциди (после јерменског у 20. веку) догодили су се у Првом и Другом светском рату над Србима у Хрватској, Босни и на Косову.

У току Првог светског рата страдало је више хиљада српских цивила од стране аустријске војске, а о чему постоји обимна филмска и фото документација. Српска војска је тада задивила цео свет јер је војне заробљенике не само чувала него и хранила на истом „казану“, о чему су сведочили сви западни медији али исто тако и британске болничарке. Србија је тада изгубила милион и по радно способног и репродуктивног становништва. Жртве геноцида из Првог светског рата никада нису изнете пред светску јавност нити је Србија добила икакву ратну одштету.

У Другом светском рату у највећем геноциду над српским цивилима (1941–1945) у квислиншко-ватиканској Хрватској под окриљем немачке окупације, а под руководством хрватских Усташа, заклано је око 2 милиона српских цивила. Документацију о томе можете потражити:

– BBC documentary – преко **йола милиона жртва**; – немач. Spiegel, април 2010. – **1.8 милиона жртва**; – Karl Heinz Deschner познати немач. католички теолог у својим бројним радовима наводи **2 милиона жртва**.

Као ни сва претходна страдања Срба тако ни овај геноцид није признат од међународне заједнице, нити је икада одата пошта овим милионским жртвама.

Такође, изгледа да смо заборавили све жртве британских бомбардовања Србије у 20. веку те остаје питање зашто је Британија бомбардовала српске градове и цивиле а да притом Срби никада у историји нису напали Велику Британију и њену територију.

После свега горе наведеног поставља се питање да ли Велика Британија има морално право, односно кредибилитет, да буде „Judge and the Jury“ не само у случају Сребреница него и уопште. Колико је геноцида, злочина и отимања националних добара учињено у име и за рачун В. Британије у протеклим вековима британских колонијалних ратова на свих 5 континента, од Америке, преко Африке, Индије и све до Кине, где се број жртава мери у стотинама милиона.

Дакле, ароганција са којом се британска влада поставља у случају Сребренице представља не само крајњи цинизам него и увреду, како српског тако и свих народа света, а кључно питање је који је смисао и циљ оваквог чина.

Наглашавам да се ово моје обраћање односи на политику В. Британије, нипошто на британске народе, који су упркос империјалном изобиљу имали своје тешке тренутке у историји.

Такође, моје обраћање није лично и овим путем желим да изразим дивљење према Вашем одличном познавању српског језика. Надам се да ћете имати жељу и прилику да упознате најстарију европску цивилизацију, која не само да је настала на територији данашње Србије (Лепенски Вир, Винча итд.) него је српски народ све њене тековине (језик, митологија, етнографија...) очувао и до дан данас, као и предао осталим народима Европе (о чему пишу Gordon Childe, Bryan Sykes, Stephen Oppenheimer, Collin Renfrew...).

У доброј вери, Јелена Радојковић
директор Oxford Centra

